

CONAN

Z OSTROVŮ

L. SPRAGUE
DE CAMP
A LIN CARTER

Název originálu

CONAN OF THE ISLANDS

Copyright © 1968 by L. Sprague de Camp and Lin Carter

Copyright © 2004 for the Czech translation by Jiří Bartoň.

Copyright ©2004 for Cover by Zdeněk Doležal

Copyright © 2004 for the Czech edition by D-Consult, s. r. o.

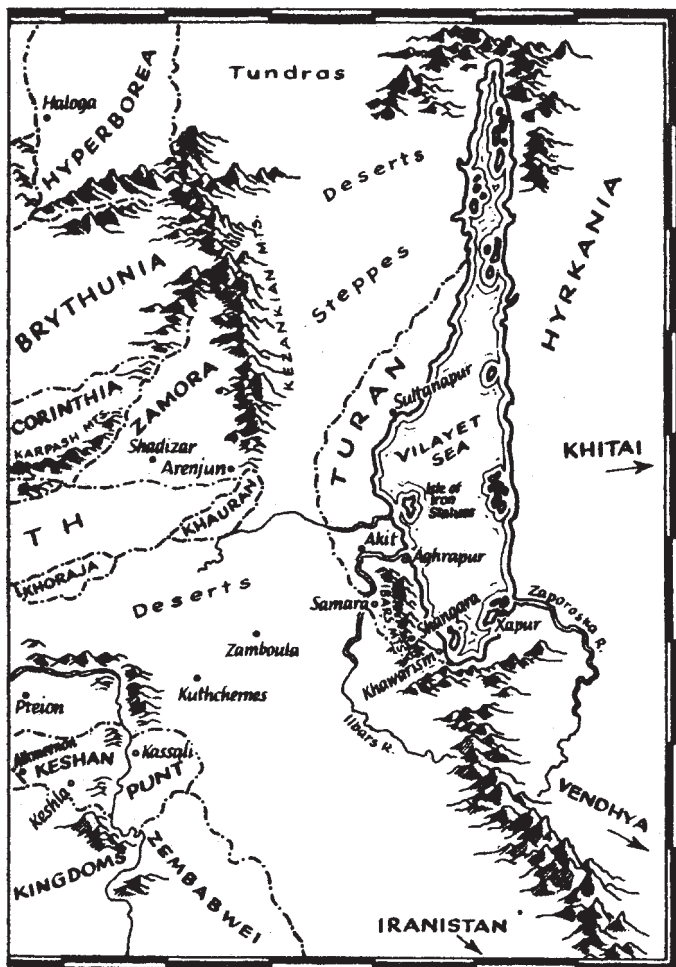
ISBN 80-86215-57-1

Osoby,
jimž bych chtěl Conana z ostrovů věnovat,
jsou:

John Jakes
Fritz Leiber
Michael Moorcock
a Jack Vance,

a také naši kolegové v S. A. G. A.

Úvod

Existuje příběh, který se neodehrává ani v našem světě, ani ve světě, který tu byl před naším světem, ale v takovém světě, který dobrodruh z křesla považuje za správný. Jsou to dobrodružné fantazie zasazené do imaginárního prehistorického nebo středověkého světa, kde se dějí kouzla a kde technická revoluce nikdy neproběhla. Možná probíhají v nějakém paralelním vesmíru nebo v tomto světě, ale v nějaké vzdálené budoucnosti, kdy bude věda zapomenuta a lidé se znovu naučí čarovat.

V takovém světě se věže zářících měst zvedají ke hvězdám, černokněžníci čarují ve svých podzemních baštách, zlověští duchové se procházejí ve zříceninách, primitivní netvoři se hrnou podrostem džunglí a osud jednotlivých království závisí na krvavých čepelích ohromných mečů, které třímají neuvěřitelně silní a udatní hrdinové. V takovém světě jsou muži mocní a ženy spanilé, život dobrodružný a problémy prosté. Nikdo neřeší daň z příjmu ani pokles úrovně státního zdravotnictví. Takovým příběhům se říká „hrdinské fantazie“ nebo někdy „příběhy meče a kouzel“.

Hrdinská fantazie si neklade za cíl vyřešit problém

ocelářského průmyslu, odhalit nedostatky v programu pomoci rozvojovým zemím ani hledat příčiny chudoby či zvýšené kriminality. Má za úkol bavit. Je to úniková četba, při které nikdo neuniká ze skutečného světa. Ale když se nad tím zamyslíte, tyto příběhy nejsou „nereálnější“, než mnohé detektivky, v nichž neschopná policie nedokáže dopadnout vraha, a proto přichází na scénu skvělý amatér – soukromý detektiv, novinář či starší dáma – a zločin snadno vyřeší.

Hrdinské fantazie kombinují barvu, krev a strhující děj kostýmových románů s atavistickými hrůzami a radostmi pohádek. Je to ta nejčistší zábava, která se dnes dá v oblasti fikce najít. Pokud se chcete při čtení pobavit, je tento žánr pro vás.

Heroická fantazie má své kořeny v mýtech a eposech antiky – vychází z příběhu o Odysseovi a Rustamovi, Sigurdovi a Cuchulainnovi. Za dlouhá staletí pak mnozí civilizovaní spisovatelé, jako například Ovidius, Fidausi, Geoffrey z Monmouth, Spenser a James Stephens, tyto příběhy sesbírali, upravili, přepsali a složili z nich vlastní příběhy.

Během sedmnáctého a osmnáctého století byly v Evropě příběhy o nadpřirozenu zanedbávány. Pak se však fantazie dostala do západní literatury třemi kanály: orientálními pohádkami, které se poprvé objevily ve formě Gallandova překladu *Arabských nocí* do francouzštiny; gotickým románem, který z Německa do Anglie přenesl Horace Walpole s jeho *Hradem Otranto* (1764), a dětskými pohádkami, které byly původně založeny na venkovských vyprávěních, jež sepsali bratři Grimmové a Andersen.

Ve stejné době zahájil Walter Scott éru moderních historických románů knihou *Waverly* (1814) a mnoha dalšími, které následovaly. Přestože už dlouho předtím

lidé psali příběhy o tom, co se stalo v dobách dávno uplynulých – zjevným příkladem nám budiž Homérova *Iliada* – W. Scott si jako první uvědomil, že minulost se v tolika směrech natolik drasticky liší od naší současnosti, že tyto rozdíly v kostýmech a zvycích v sobě mají zábavnou hodnotu, kterou obratný vypravěč dokáže využít. Scottovy romány měly takový vliv, že odstartovaly celou vlnu britského středověkého romantismu.

William Morris, mnohostranný britský umělec, dekoratér, básník, reformista, vydavatel a romanopisec, vytvořil v osmdesátých letech devatenáctého století moderní hrdinskou fantazii. Ve svých pseudo-středověkých románech jako *Studna na konci světa* Morris zkombinoval starožitný romanticismus Scotta a jeho imitátorů s nadpřirozenem Walpolovým a jeho imitátorů. Po Morrisovi představil hrdinskou fantazii ve světě moderních krátkých povídek Lord Dunsany, zatímco Eric R. Eddison psal ve stejném žánru své dlouhé Zimiamvianské romány.

Objevení amerických magazínů *Weird Tales* v roce 1923 a *Unknown Worlds* v roce 1939 vytvořilo nový trh pro hrdinskou fantazii a přivedlo na svět mnoho významných příběhů meče a kouzel – z autorů je třeba jmenovat hlavně tyto: Clark Ashton Smith, Robert E. Howard, C. L. Moore, Henry Kuttner, L. Ron Hubbard a Fritz Leiber. Trh pro tuto fikci se pak opět zmenšil, když tyto magazíny přestaly vycházet (první v roce 1943 a druhý v roce 1953). Chvíli to vypadalo, že hrdinská fantazie se stala obětí věku strojů.

V době fikce středního proudu stály proti hrdinské fantazii jisté trendy. Mezi ně patřila móda příběhů, které představovaly silně subjektivní, sentimentální či psychologický pohled; příběhy o anti-hrdinech – nudných a patetických malých nešťastnících, kteří nedokázali

udělat nic dobře; příběhy, které skrývaly nedostatek vypravěčských schopností za pyrotechnickými ohňostroji stylistických výstředností; a příběhy silně zaujaté a ponořené do současné politiky či sexu, a to zvláště v těch bizarnějších podobách. Jeden lektor nedávno řekl, že pokud chce autor prodávat, měl by psát výhradně o politice nebo sexu (nejlépe o obojím – kniha s názvem *Prezidentův milenec* je na nejlepší cestě stát se bestsellerem.)

I přesto však stále existuje mnoho čtenářů, kteří nechtou proto, aby se nechali poučit, zlepšit, povznést, reformovat, vodit za nos autorovou tajemností, ohromovat jeho chytrostí, znechucovat jeho rozборы stolice nebo přivést k slzám čtením o těžkém údelu nějakého obyčejného člověka, třídy nebo kasty. Jsou to lidé, kteří se chtějí u čtení jen bavit. Aby uspokojila tyto čtenáře, hrdinská fantazie se v nedávných letech znovu probudila k životu. Prvním náznakem jejího návratu byl překvapivý úspěch trilogie J. R. R. Tolkiena *Pán Prstenů*, která se objevila v polovině padesátých let dvacátého století.

Je samozřejmé, že k tomu, abyste se u hrdinské fantazie mohli dobře bavit, potřebujete alespoň špetku představivosti. Musíte potlačit svoji nedůvěru ve strašidla, duchy a další obyvatele říše fantazie a pohádek. Pokud však čtenář dokáže uvěřit v existenci mezinárodních špiónů, kteří se po světě prohánějí v přemotorovaných autech od jednoho dobrodružství k druhému a v každém hotelovém pokoji na ně v posteli čeká překrásná dívka, pak by je pár draků a démonů nemělo odradit.

Ze všech statečných hrdinů hrdinské fantazie je nejživotaschopnější, nejmužnější, nejsvalnatější a nejodvážnější Conan z Cimmerie. Conana stvořil

Robert E. Howard (1906–1936). Howard se narodil v Peasteru, Texas, a většinu života strávil v Cross Plains ve středním Texasu. V posledním desetiletí svého života napsal spoustu toho, čemu se dnes říká „pulp fiction“ – sport, detektivky, kovbojky, historie, dobrodružství, podivné příběhy a příběhy o duších, stejně jako poezie a mnoho fantazií. Ovlivnili ho Edgar Rice Burroughs, Robert W. Chambers, Harold Lamb, Jack Londone, H. P. Lovecraft, Talbot Mund, Sax Rohmer a mnoho dalších. Ve věku třiceti let ukončil svoji slibně se rozvíjející literární dráhu sebevraždou.

Přestože jako autor měl své nedostatky, Howard byl přirozený vypravěč, jehož příběhům se co do živosti, čtivosti a napínavého děje plného akce jen máloco vyrovná. Jeho hrdinové – král Kull, Conan, Bran Mak Morn, Solomon Kane – jsou větší než život. Jsou to muži mocných svalů, žhavých vášní a neporazitelné vůle, kteří snadno ovládají příběhy, jimiž krácejí. Ve fikci je rozdíl mezi spisovatelem, který je přirozeným vypravěčem, a mezi tím, kdo vypravěčem není, jako mezi lodí, která se udrží nad vodou a lodí, která klesne ke dnu. Pokud autor umí vyprávět příběh, můžeme mu mnoho jiných nedostatků odpustit; pokud to neumí, žádné jiné schopnosti tuto vlastnost nenahradí (žádné skvělé barvy a pozlacené ozdoby nezmění nic na tom, že loď jde ke dnu).

Howard napsal několik sérií hrdinských fantazií. Většina z nich vyšla ve *Weird Tales*. Z nich bylo nejvíce příběhů o Conanovi, který se také stal nejpopulárnějším. Když člověk čte Conanovy příběhy, má dojem, jakoby je vyprávěl sám mocný dobrodruh u táborového ohně, kde i ostatní vyprávějí o tom, co všechno zažili.

Osmnáct Conanových příběhů (od povídky čítající 3000 slov až po román o 66 000 slovech) bylo vydáno

za Howardova života. Osm dalších (od kompletních rukopisů po pouhé fragmenty a skicy) bylo nalezeno mezi Howardovými písemnostmi od roku 1950.

Na konci roku 1951 jsem měl to štěstí, že jsem našel složku Howardových rukopisů v bytě tehdejšího správce Howardovy literární pozůstalosti. Bylo mezi nimi několik nevydaných Conanových příběhů, které jsem připravil k vydání. Další rukopisy byly objeveny během posledních let v dalších složkách Howardových písemností jeho literárním agentem Glennem Lordem (zdá se, že Howard nikdy nic nevyhodil; dokonce dodnes existují jeho papíry ze závěrečných zkoušek na univerzitě).

Zjevně nedokončený stav Conanovy ságy mě a ostatní lákal k tomu, abychom k ní přidávali tak, jak by to dělal Howard, kdyby žil. Kromě redakce nevydaných příběhů Conana jsem se na počátku padesátých let dvacátého století pustil do přepisování čtyř dalších Howardových dobrodružných příběhů, aby z nich vznikly příběhy o Conanovi. Tyto příběhy byly zasazeny do orientu ve středověku a v moderní době. Konverze nakonec nebyla příliš těžká, neboť všichni hrdinové byli ze stejného těsta jako Conan. Stačilo jen změnit jména, odstranit anachronizmy a vložit do nich prvky nadpřirozena. Jinak příběhy zůstaly ze tří čtvrtin tak, jak by je napsal Howard.

Od té doby jsem společně se svými kolegy Björnem Nybergem a Lin Carterovou pracoval na nedokončených příbězích Conana a na psaní několika nových, založených na náznacích v Howardových poznámkách a dopisech, abychom zaplnili mezery v jeho sáze. Následující příběh od Lin a ode mne je založen na odstavci v dopise, který Howard napsal tři měsíce před svou předčasnou smrtí učiteli a spisovateli science-fiction P. Schuyler Millerovi, jenž byl velkým fanouškem Conana. Howard napsal:

Conan cestoval po celém světě nejen předtím, než se stal králem, ale i potom. Cestoval Khitanií a Hyrkanií, a také méně známými zeměmi severně a jižně od těchto zemí. Dokonce navštívil i bezejmenný kontinent na západní polokouli a potuloval se po ostrovech, které k němu přiléhaly. Kolik z jeho cest se dostane do tisku, nedokážu vůbec přesně určit...

(Cely dopis je otištěn v knize *Conan*).

Conan žil, miloval a bojoval asi před dvanácti tisíci lety, tedy osm tisíc let po pádu Atlantidy a sedm tisíc let před začátky psané historie. V té době (podle Howarda) byly západní části hlavního kontinentu obsazeny hyborianskými královstvími. Ta tvořila galaxii států založených seveřanskými dobyvateli, Hyboriany, tři tisíce let předtím na troskách Acheronu, říše zla. Jižně od hyborianských království ležely znesvářené městské státy Shemu. Za Shemem dřímalo prastaré a zlověstné království Stygie, rival a partner Acheronu ve dnech, kdy toto království zažívalo své dny nejkrvavější slávy. Ještě dále na jihu, za pouštěmi a stepmi, ležela barbarská černá království.

Severně od hyborianských království ležely barbarské země Cimmerie, Hyperborea, Vanaheim a Asgard. Západně, rozloženi na březích oceánu, sídlili Piktové. Na východe se blýskala hyrkanijská království, z nichž byl nejmocnější Turan.

Conan byl gigantický barbarský dobrodruh, který hýřil, rval se a bojoval v polovině zemí světa, aby se nakonec stal králem mocné říše. Jako syn kováře z Cimmerie se narodil na bitevním poli v zemi drsných hor a zamračeného nebe. Jako mladík se zúčastnil útoku na aquilonskou hraniční pevnost ve Venariu.

Následně se s bandou Aesirů vydal na nájezd do

Hyperborey, ale Hyperboreané Conana zajali. Tomu se však podařilo uprchnout z jejich žaláře pro otroky a dostat se až do jižního království Zamory. Několik let se tam a v sousední Corinthii a Nemedii nebezpečně živil jako zloděj (viz. mapa.). Neznalý civilizace a od přírody odporující zákonům, nahrazoval svůj nedostatek jemnosti a vzdělání přirozenou chytrostí a herkulovskou silou, kterou zdědil po svém otci.

Když Conana omrzela tato nejistá a riskantní existence, nechal se najmout jako žoldněř do armády Turanu. V příštích dvou letech hodně cestoval a dostal se až daleko na západ, kde leží bájně země Meru a Khitai. Tam se také naučil pořádně jezdit na koni a střílet z luku, neboť tato umění příliš neovládal, když do armády Turanu vstupoval.

Pak, po hádce s velícím důstojníkem, musel Conan Turan opustit. Po neúspěšném pokusu a hledání pokladů v Zamoře a krátké návštěvě cimmeřanské domoviny se vydal na dráhu žoldněřského vojáka v hyborianských královstvích. Okolnosti – násilné, jako vždy – ho donutily stát se pirátem na pobřeží Kushe, kde se stal členem posádky černých korzárů a shemitské pirátky Belit, která se stala jeho družkou. Domorodci mu říkali Amra, což v jejich řeči znamená Lev.

Když Belit padla, Conan se stal náčelníkem černých kmenů. Pak sloužil jako *condottiere* v Shemu a v nejižnějších hyborianských královstvích. Ještě později se Conan objevil jako vůdce *kozaki*, hordy vyvrhelů, kteří na svých koních brázdili stepi mezi hyborianskými zeměmi a Turanem. Byl kapitánem pirátské lodě, která brázdila ohromné vnitrozemské moře Vilayetu, a náčelníkem divokých kočovných Zuagirů v jihovýchodních pouštích.

Po době, kterou strávil jako žoldněřský kapitán

v armádě Iranistanu, Conan dorazil na úpatí Hime-lianských hor a do ohromné rozlohy kamenité krajiny, která oddělovala Iranistan, Turan a tropické království Vendhye. Během svých divokých dobrodružství se snažil sjednotit divoké kmeny horalů v jednu velkou armádu, ale nepodařilo se mu to. Pak se vrátil na západ a znovu se stal žoldnéřem v Kothu a Argosu. Během té doby krátce spoluvládl pouštnímu městu Tombalku. Potom se vrátil na moře, nejprve jako pirát na Barachanských ostrovech a pak jako kapitán lodě zingaranských bukanýrů.

Soupeřiví bukanýři však potopili Conanovu loď a on znovu sloužil jako žoldnéř v armádě Stygie a černých královstvích. Pak se vydal do Aquilonie a stal se zvědem na piktských hranicích. Když Piktové zaútočili s pomocí zlého černokněžníka Zogara Saga na aquilonianské osady, Conan nedokázal zachránit pevnost Tuscelan, ale podařilo se mu alespoň zachránit životy mnoha osadníků mezi řekami Hrom a Černá.

Poté, co se dostal do velení aquilonianské armády a odrazil piktskou invazi, se Conan vrátil do Tarantie, hlavního města Aquilonie, kde ho žárlivý král Numedides nechal uvěznit. Ze žaláře však uprchl a účastnil se trojstranných bojů mezi dvěma posádkami pirátských lodí a Pikty na západním pobřeží země Piktů. Pak byl vybrán, aby vedl aquilonianskou revoluci proti zdegenerovanému králi Numedidesovi. Poté, co zabil Numedidese na jeho vlastním trůnu, se Conan stal vládcem nejmocnějšího hyborsianského království. V té době mu bylo čtyřicet let.

Conan brzy zjistil, že být králem není žádný med. Spolku nespokojených šlechticů se málem vydařil atentát, který na něho chystali. Pak ho králové Ophiru a Kothu vlákali do léčky a uvěznili, aby mohli v klidu dobýt Aquilonii. S pomocí svého spoluvězně – čaroděje – Conan dokázal uprchnout právě včas, aby vyhnal

vetřelce ze svého království.

Pak skupina jeho rivalů, kteří chtěli vládnout Aquilonii, oživila mumii dlouho mrtvého acheronského černokněžníka Xaltotuna, aby jim pomohl Conana porazit. Conan byl poražen a vyhnán z vlastního království, ale znovu se tam vrátil a své nepřátele porazil.

Během té doby usedla vedle Conana na trůn právoplatná královna Zenobia. Byla to mladá otrokyně, která mu zachránila život, když byl uvězněn v žalářích pod palácem krále Tarascuse v Nemedii. Conan taktně rozpustil svůj harém svůdných konkubín a vydal se na cestu radostí a strastí ženatého muže. Pak khitanský černokněžník Zenobii unesl a Conan musel cestovat přes půl světa a projít mnoha nebezpečími, aby ji získal zpět. Conan a jeho syn Conan, známější pod přezdívkou Conn, pak prošli mnoha dalšími dobrodružstvími.

Čas plynul a Zenobia zemřela. Conan si uvědomil, že jeho syn je už téměř dospělý a že jeho vlastní tělo začal nahlodávat zub času a tížit pokročilý věk. Rostoucí neklid ho rušil a dráždil...

L. Sprague De Camp

„... a nakonec, ó princí, se stalo to, co se nepodařilo žádným rebelům, pro co byl marně z říše stínů ve své acheronské hrobce povolán Xaltotun a co nedokázala ani pekelná kouzla Yah Chienga, žlutého čaroděje temné a démonické Kmitaje – Conan z Aquilonie předal korunu a trůn nejmnocnějšého království západu a vydal se na cestu do neznáma, kde zmizel navždy ze vzpomínek lidí.“

Nemedijská kronika

Po událostech, které byly popsány v knize Conan z Aquilonie, Conan vládl několik let v době relativního klidu a míru. Jeho staří nepřátelé Thoth-Amon a král Yezdigerd už nežijí. Divoká Zingara byla potlačena a uklidněna a vláda předána do rukou mírumilovné Conanovy loutky. Divocí Piktové stále bojují o svobodu svých lesů, ale to se dá předpokládat.

Za posledních pár let Conana nejvíce trápila smrt jeho královny Zenobie při zrození jejich dítěte. Od té doby klidná vláda Conana stále více dráždí. Tráví mnoho času v královské knihovně a hledá tam zaprášené svitky a tabulky s podivnými vyprávěními o zemích za Západním oceánem. Tráví čas se svými dětmi, ale velký věkový rozdíl – jemu je šedesát a ony jsou stále malé – mu brání, aby se s nimi opravdu sblížil. A pak rozbije jeho náladu smutku a smíření s nepříznivým osudem náhlá katastrofa...

I. Rudé stíny

Z hlubin, kde stále dlí prastaré bytosti, jejichž jména dávno zapomenuta jsou, přilétly stíny na tichých křídlech, rudých jak srdce pekla.

Proroctví Epitremovo

Král Conan seděl nakrásném soudním trůnu v sále spravedlnosti ve svém paláci v Tarantii, královském městě Aquilonie. Za mozaikovými okny zářila modrá obloha nad jasnými zahradami plnými voňavých květů. Za zahradami se k nebi hrdě tyčily vysoké věže z bílého kamene, jejich zelené kupole z měděných plátů a obrysy domů, chrámů a paláců s rudými taškami na střeších. Bylo to nejbohatší město na západě světa.

Za zahradami se hemžily životem čistotou svítící ulice Tarantie – muži a ženy pěší, na hřbetech koní, mul a oslů, v nosítkách, na vozech a v kočárech. Řeka byla plná lodí. Za dvě desetiletí Conanovy přísné, ale spravedlivé vlády se Aquilonie stala nejen nejmocnější, ale také nejbohatší zemí, která kdy spatřila světlo světa.

Ve sloupových sálech stáli bohatě odění šlechtici,

dvořané oblečení do hedvábí a statní měšťané v prostých šatech s odznaky cechů na stříbrných řetězech kolem krků a pomáhali králi spravedlivě soudit. Protože se rozhodovalo o velmi důležitých případech, byla přítomna polovina vysoce urozených dvořanů. Byl tam mladý Gonzalvio, vikomt z Potainu, a jeho otec, starý Trocero, štíhlý a elegantní, jako vždy oděn v šarlatovém hedvábí se znakem zlatého leoparda vyšitým na prsou vesty. Byl tam také hrabě Monargo z Couthenu, baron Guilaime z Kmitu a – štíhlý stařec s bílým vousem – moudrý a učený Dexitheus, arcikněz Mitry.

U bran a oblouků stáli zamaření královi zbrojnoši v černém brnění. Slunce se odráželo od jejich přilbic s dračími hřebeny i od blyštivých hrotů jejich kopí. Všechny oči byly upřeny na prostřední pódium, kde se nad zástupy tyčily dva trůny, a na tlustého kupce, který se nervózně ošíval, zatímco jeho advokát v šedočerné róbě brebentil na jeho obhajobu před vyšším ze dvou trůnů.

Conan seděl na svém trůnu a mračil se na výmluvně hovořícího obhájce. Z hloubi duše nenáviděl ty únavné spory o daních, tisíce slov, lží a matematických výpočtů, z nichž mu praskala leb vedví. Měl sto chutí mrštit svou korunou do tváře chamtivého hlupáka před sebou, odejít ze sálu, vyskočit na koně a strávit den lovem v severních lesích!

Cítil, jak ho kralování vyčerpává. Připadal si jako uhádaný stařec, který už nemá v žilách dost krve na to, aby zvedl meč. Ujišťoval se, že po dvaceti letech vlády by měl mít nárok odhodit všechny pocty, řády a tituly a vydat se ke vzdáleným obzorům za posledním krvavým dobrodružstvím, než i na něho dopadne spravedlivá kosa času a setne ho, jako dříve či později všechny...

Conan se po očku podíval na druhý trůn, na němž seděl jeho syn, princ Conn, dědic trůnu Aquilonie. Bylo mu dvacet let – dost na to, aby mohl převzít vládu nad nejmnocnějším královstvím západu. S lehkým úsměvem na přísných rtech král studoval znuděný a odbojně zamračený výraz nespokojenosti na tváři mladého Conna. I jeho syn snil nepochybně o tom, že odhodí ty dusící státnické róby a odjede na hon nebo stráví noc s děvčaty v přístavních krčmách. Pak si vzpomněl na své divoké mládí a tiše se zasmál.

Princ Conn byl stejný jako jeho otec za mlada. Měl stejně zamračené černé obočí nad hluboko posazenýma temně modrýma očima, opálenou hranatou tvář, hřívu hrubých černých vlasů, statné kovářské tělo obalené mocnými svaly, které napínaly hedvábí a samet na širokých ramenech a klenuté hrudi, a dlouhé, ocelové nohy. Stejně jako jeho otec, i on převyšoval o hlavu a ramena všechny ostatní v sále.

Co se Conana týká, ani nejmnocnější protivník ze všech – čas – ho nezlomil. Pravda, šedesát let života rozselo mnoho stříbrných nití do jeho kdysi černé hřívy, tvář mu lemoval hustý, nakrátko střižený vous a jeho mocný trup už nebyl tak osvalený, takže vypadal jako šedý vlk ze severních stepí. Chladná ruka času mu také vetkla hluboké vrásky do jeho temného čela a zjizvených tváří. V jeho titánském těle však stále dlel bujný život. V očích mu stále doutnaly žhavé plameny zkrocené divokosti a čas nevzal sílu ani jeho rukám – nyní šlachovitým a zvrásněným – ani jeho svalům a šlachám.

Seděl na stříbrném trůnu, jakoby seděl na statném valachovi ve válečné zbroji po boji na bitevním poli. Jednou ohromnou rukou svíral černo-stříbrné žezlo spravedlnosti, jako by to bylo ocelové kopí, které chtěl každým okamžikem zabodnout do nepřítele. Stejně tak

bohaté, drahokamy poseté šaty se zlatými medailony a řetězy, které halily jeho štíhlé, ale mohutné tělo, se více podobaly spíše bojovému úboru, neboť kamkoli přišel – ať už to byl sál plný hudby a veselí, tichá knihovna s prastarými a zaprášenými svazky nebo hedvábný budoár – s sebou nesl nebezpečnou atmosféru bitevního pole.

Už to bylo více než dvacet let od okamžiku, kdy se trikem osudu, vrtochem bohů nebo možná díky své nezdolné vůli pozvedl nad husté řady bezejmenných dobrodruhů do blyštivého paláce mezi největší tohoto světa a stal se pánem nejbohatšího a nejmocnějšího království západu. Od té noci před téměř půl stoletím, kdy se jako odraný, divoký mladík, ozbrojený jen kusem řetězu, dostal z hyborianské ohrady pro otroky a vydal se pouze s holýma rukama na cestu, která zavede jen pár vyvolených k nekonečným výšinám moci a slávy, se Conan z Cimmericie prorval a probjoval polovinou světa a nechal za sebou rudou čáru vedoucí tuctem království od burácejícího pobřeží Západního oceánu až k mlhavým údolím bájně Khitaje.

Jako zloděj, pirát, žoldněř, dobrodruh, náčelník barských kmenů a generál královských armád se odvážil daleko a poznal všechna dobrodružství a divy, které svět nabízel. Svým neporazitelným mečem Cimmerican bojoval s démony, draky a hrůznými stvůrami z temnot pekla. Tisíce nepřátel pocítily hořký polibek jeho vířící čepele – válečníci v bronzovém brnění, zlovolní čarodějové, divocí barbarští bojovníci i nadutí králové. Před bouří jeho ničivého ostří někdy prchali dokonce i nesmrtelní bohové.

Avšak dobrodružství, které začalo tohoto teplého jarního dne osm tisíc let po pádu Atlantidy a sedm tisíc let před nástupem Egypta a Summerie tady, tedy

v královském sále spravedlnosti v Tarantii, bylo to nejpodivnější a nejfantastičtější z těch mnoha, jimiž se za svoji dlouhou a dobrodružnou životní dráhu mohl pochlubit.

Začalo to náhle a nečekaně.

V jednom okamžiku se Conan mračil na tlustého kupce a jeho výmluvného, gestikulujícího advokáta. V příštím okamžiku prudce zvedl svůj nechápavý zrak na druhý konec sálu, kde se po naleštěné podlaze potácela elegantní postava jeho starého dobrého přítele hraběte Trocera z Poitainu.

„Ne, ne! U všech šarlatových d'áblů pekla!“

Starý šlechtic zoufale chroptěl, sípal a pištěl tak, že advokáta zcela přehlušil. Vyděšené pohledy zalétly k jeho motající se postavě. Je možné, že by starý hrabě z Poitainu přišel do sálu spravedlnosti opilý?

Jediný pohled do vyděšené Trocerovy tváře však stačil. Tak to není. Byl celý bledý, jeho tváře pokrýval ledový pot a tiše hýbal rty, jakoby uvnitř strašlivě trpěl. Kolem vyděšených očí se mu udělaly temné kruhy.

„Troceró!“ vyštěkl Conan. „Není ti dobře? Co se děje, člověče?“

Král napůl vstal a sledoval, jak se jeho nejstarší přítel a nejvěrnější přívrženec potácí po leštěném mramoru a natahuje před sebe ruce, jakoby chtěl zaplašit nějaké neviditelné zlo. Sál zmlkl. Trocerův statný syn vyběhl z houfu s rukou nataženou k otci. Trocero se zastavil v půli sálu na roztřesených nohou.

„Ne, říkám ne!“ vykřikl. „Nemohu – neodvažuj se! Ach, Ishtar a Mitro! Mit...“, jeho hlas se náhle proměnil v zoufalý křik.

Pak udeřil Terror. Z klenby vysokého zdobeného stropu prostorného sálu vylétly stíny – stíny tak bledé

a nehmotné, jako závoj bledě rudé barvy. Stíny Terroru!

V jediném okamžiku se slétly kolem postavy hraběte z Poitainu. Skrze rudý závoj pak ostatní v sále viděli jeho bledou tvář, strnulé rysy a výraz hrůzy. Jakoby se na něho sneslo hejno divokých, krvelačných netopýrů.

Rudé stíny zahálily na nesmírně dlouhý a přece tak krátký okamžik svoji oběť rudým závojem. A najednou byly pryč – a on s nimi!

Celý sál strnul v bezmocném údivu. Všichni měli na tvářích nevěřicný výraz. Starý hrabě z Poitainu, který po čtvrt století stál u Conanova trůnu a bojoval v jeho válkách, teď zmizel, jakoby se vypařil.

„Otče! Můj bože...“ koktal mladý Gonzalvio do hlasitého ticha.

„U Cromova železného srdce!“ zařval Conan, „černá magie na mém vlastním dvoře? Dostanu hlavu toho, kdo to způsobil! Hej, strážé! Vy ospalí hlupáci, trubte na poplach!“

Conanův rozzuřený řev rozbil křehké ticho. Ženy křičely a omdlívaly, muži kleli, protírali si oči a s úžasem civěli na místo, kde ještě před chvílí stál nejvyšší šlechtic Aquilonie. Náhle se nad všechno brebentění vznesly zvuky válečných rohů. Pak se ozvalo dunění bubnů a zamračení válečníci, Conanovi Černí draci, se s meči v ruce tlačili k trůnu, aby bránili Lví prapor Aquilonie, jenž visel jako baldachýn nad trůny a vladaři, kteří na nich seděli. Nenašli však žádného nepřítele, kterého by mohli setnout, žádného záludného vraha, žádného plíživého se špeha – žádné viditelné nebezpečí.

Král Conan se ze svého vyvýšeného soudního trůnu, nyní obklopeného nejvěrnějšími válečníky, rozhlížel po sále jako divoký lev. Hluboko ve svém nitru, v tvrdém srdci, cítil velkou bolest ze ztráty věrného přítele. Trocero z Poitainu totiž navrhl jako první, aby je Conan vedl v boji

proti zdegenerovanému a krutému králi Numedidesovi.

Brzy potom Conan vyjel v čele hrstky statečných válečníků ze Zingary. Po cestě nabíral další bojovníky a jako rudý meč protínal cestu aquilonským venkovem až k branám korunního města Tarantie a až k samotnému trůnu. Tam vlastníma rukama zaškrtil zvrhlého Numedidese a posadil si korunu na svoji černou hřívu.

Conan v hloubi duše truchlil nad ztrátou svého nejstaršího a nejvěrnějšího přítele, který se stal první obětí Terroru...

V následujících dvou týdnech Terror útočil stále znovu a znovu až na sedm stovek aquiloňanů – šlechticů či poddaných, hraběnek či kurtizán, kněží či sedláků – zmizelo v hrůzném objetí rudých stínů.

II. Černé srdce Golamiry

Zatímco věky se valily dál a dál kolem mé hrobky, kterou střežil fénix, já jsem spal v temných a tichých kobkách, ale nyní se konečně probouzím.

Vidění Epemitrovo

Conan spal v přísně střežené velké komnatě se zlatou klenbou. Byl to neklidný spánek, který rušilo plno hrůzných snů, a to i přesto, že už tři dny nezamhouřil oka, protože se snažil vypořádat s podivnou pohromou, která postihla jeho království. Dlouhé dny a noci se radil a hledal pomoc u nejmoudřejších mužů království – u šedivých mudrců a učených doktorů. Požádal Ishtar a Asury, kněze Mitry, aby se modlili. Vyslechl všechny své špiony a přečetl zprávy svých agentů, kteří dohlíželi na bezpečnost. Vyžádal si kouzla a věštby čarodějů a mágů, ale všechno bylo marné.

Pak únava přemohla i jeho železné tělo. Šedý, štíhlý vlk ležel v kroužkovém brnění na hedvábných povlacích, ohromný meč poblíž ruky. Klid jeho spánku rušil sen.

Zdálo se mu, že slyšel vzdálený hlas. Byl dost hlasitý

na to, aby ho vzbudil, ale tak zamlžený a nejasný, že zprvu nechápal větu, která stále šepem zněla jeho komnatou.

Vstal, ale pochopil, že to byl jen sen. Ohlédl se za sebe a uviděl vlastní tělo v hlubokém spánku. Leželo v hedvábí a jeho klenutá hrud' se pravidelně zvedala a klesala. Kroužkové brnění se třpytilo jako měsíc za oknem.

Najednou se opět ozval ten vzdálený šepot, tentokrát však naléhavěji. A pak se starý král dostal způsobem, který si nikdy nezapamatoval, ze své komnaty přes hranice prostoru a času do místa, kde ho obklopovaly mlhy šedé jako jeho vous, které skryly před jeho zraky vše ostatní. I přesto stále jakoby postupoval, až pevný svět nechal zcela za sebou a zůstal v objetí husté mlhy, která ho halila jako neproniknutelný závoj.

Z mlh, jež ho obklopovaly, se znovu a znovu ozývalo to podivné volání, které přivolalo jeho duši z pevnosti jeho těla do světa tajuplné tmy a podivných mlhavých závojů. Hlas stále opakoval totéž a on mu postupně rozuměl stále víc a více: „Conane z Cimmerie! Conane z Aquilonie! – Conane z ostrovů!“

Ano, teď to slyšel zcela zřetelně, ale nechápal, co znamenala ta poslední slova, co znamenalo „Conane z ostrovů!“ Za celá dlouhá léta svého života neslyšel, že by někdo spojoval jeho jméno s ostrovy.

Pak se dostal na místo, kde mohl pevně stát. Zdálo se mu, že mlha kolem něho začala řídnout. Skrze ni uviděl podivné světlo. Uvědomil si, že stojí v sále titánských rozměrů, jehož stěny a vysokánské klenuté stropy jsou zhotoveny ze stejné látky jako noční temnota. Z okolních zdí vycházelo slabé záření, v jehož mihotavém světle viděl ohromné reliéfy, které se táhly od podlahy až ke klenutým stropům, které se tyčily nad jeho hlavou.

Každý kousek černých zdí byl vyřezán a zpracován do ohromného jeviště drobných postav – ohromné panorama zalidněné miliony bojujících válečníků. Když se na ně podíval z větší blízkosti, mohl obdivovat jejich roucha a zbraně, které pocházely z dalekých říší a dávných věků.

Byla to jakási titánská tapisérie na chladném kameni, ptačí pohled na historii člověka ze zapomenutých dní před Pohromou, kdy Atlantida a Lemurie, Valusia a starý Grondar bojovaly o ovládnutí země; a dokonce i z časů dávnějších, kdy se sklonění a chlupatí předchůdci člověka plížili džunglí a černokřídlý Ka, pták stvoření, poprvé vyletěl z neznámého Východu, aby založil počátek času.

Nad tímto bojujícím amfiteátre prastarých králů a hrdinů se tyčily další obrysy – pokroucené, neotesané a strašné. Conan věděl, že to jsou Bezejmenní Staří, kteří vládli hvězdám vesmíru po miliardy věků ještě před zrozením Gayomara, prvního z lidí.

Conan si uvědomoval, že prochází bezčasým snem, kam byla jeho duše povolána prastarou silou, která střežila a sledovala lidskou rasu. S vnitřním odporem, vlastním jeho tupé, barbarské duši, poznal, že noha smrtelného muže se nedotkla neviditelného prachu, který pokrýval ebenovou zem po dlouhé věky. Ano, věděl to, a věděl i víc, neboť jednou, v dřívějších letech, už stál v podivném magickém snu na tomto místě a prošel dolů do zívající černé tlamy kolosální haly.

Od toho vzdáleného dne už uběhlo více než čtyřicet let, ale co jsou jepičí generace smrtelných lidí pro toho, který navždy spí v temných halách bezčasé Golamiry, v hoře nekonečného času?

Conan vstoupil na široké, točité schodiště, které se zvedalo po strmých rampách černého kamene do

neodhadnutelných výšek. Stěny jako útesy zde byly ozdobeny kryptickými symboly v nějakém esoterickém jazyce, tak prastarém a tak výmluvném, že v něm probudily prastaré vzpomínky zděděné po jeho předcích, kteří stáli jen o málo výš nad primitivními, belhajícími se zvířecími lidmi na počátku času. Při těchto vzpomínkách, zděděných po dávných prapředcích, mu na nahých údech naskakovala husí kůže. Rychle od těch záhadných znaků odvrátil oči.

Jak stoupal po pevných schodech, uvědomil si, že každý schod je jak ze strašlivé noční můry – vyřezán svíjejícími se serpentínami Seta, prastarého plaza, věčného a zlověstného démona temnoty, a to takovým způsobem, že při každém kroku položil chodidlo na tupou, slídící hadí hlavu, která se zvedala z pružného šupinatého krku. Neznámí stavitelé chtěli, aby tak stoupal ten, kdo půjde po schodech v symbolickém odporu proti silám slepého a zlého chaosu. Krok za krokem Conan stoupal po točitých schodech.

Nakonec uviděl samotnou hrobku vytesanou z jediného masivního krystalu, který nedokázal pojmenovat. Pokud to byl diamant – a skutečně tak vypadal – pak ten krystal, z něhož byla hrobka vytesána, musel mít obrovské rozměry. Třpytil se a jiskřil tisíci světél, jakoby v hrobce byly uvězněny všechny hvězdy z oblohy.

Po obou stranách hrobky se v tichém temnu noční krypty tyčili dva ohromní fénixové s neuvěřitelně obrovskými pařáty, zobáky a s roztaženými křídly, jakoby pod svými kamennými perutěmi chtěli ukrýt toho, kdo spal v diamantové rakvi.

Z ebenové temnoty se v nesvětlejších místě hrobky najednou vynořila titánská postava a Conan beze slova civěl do majestátní vousaté tváře lemované šedinami.

„Mluv, smrtelníku!“ poručil mu hluboký hlas, jenž zněl jako trubka. „Víš, kdo jsem?“

„Ano,“ zavrčel Conan, „u Croma, Mitry a u všech bohů světa, ty jsi věstec Epemitreus, jehož tělo se rozpadlo v prach už před patnácti stovkami let!“

„Pravda, Conane. Už je to mnoho let, kdy jsem k sobě povolal tvoji spící duši, abys přede mnou stanul zde, v černém srdci Golamiry. V těch letech, které uplynuly od toho dne, tě můj nezmírající zrak sledoval na všech tvých cestách a válkách po celé zemi. Vedl sis skvěle. Všechno se stalo tak, jak si přáli Věční, kteří mě sem poslali jako strážce lidí. Ale nyní visí nad všemi zeměmi západu temnota – Stín, který můžeš ze všech smrtelných rozptýlit pouze ty.“

Conana ta nečekaná slova vylekala. Chtěl promluvit, ale kostnatá ruka prastarého mága se zvedla.

„Naslouchej dobře, Conane! V prastarých časech mi pánové života dali větší moc a moudrost, než jaké se dostane jiným lidem, abych mohl vést válku proti pekelným a zlovolným plazům, proti starému Setovi, jehož jsem porazil a zničil a přitom sám také zahynul. Ale tyto věci znáš.“

„Tak praví knihy a legendy,“ zavrčel Conan.

„A tak to bylo,“ dodala zářící postava a kývla hlavou. „Ty víš, dítě člověka, že bohové věčnosti tě od začátku předurčili pro velké činy a nezmírající slávu. Mnohá a vražedná byla temná nebezpečí, k nimž tě zavedla tvá cesta, a mnoho temných a zlých mužů a nadpřirozených sil padlo tvým mečem. A bohové jsou spokojeni.“

Conan se dál mračil a na žádnou z těchto lichotek nijak nereagoval. Po nějaké chvíli se znovu ozval hluboký a zvonivý Epemitreův hlas.

„Než si, Cimmeřane, zasloužíš odpočinek, čeká tě ještě jeden úkol. K jeho splnění byla tvoje duše před-

určena ještě před začátkem samotného času. Čeká tě jedno poslední a zároveň největší vítězství – ale cena, kterou budeš muset zaplatit, je trpká.“

„Jaký je ten úkol a jaká je to cena?“ zeptal se Conan přímo.

„Tvým úkolem je zachránit západ před Terrorem, který už teď ničí tvoji zelenou zemi. Nad zeměmi lidí visí strašlivá zhouba, hrozba strašnější, než jakou si dokáže kdokoli představit. Terror útočí a zotročuje samotné duše lidí, zatímco jejich nebohá těla jsou roztrhána a zvířecky mučena rukama, které měly padnout do prachu už před osmi tisíci let!“

Při těchto slovech věstec pozorně sledoval Conanovu zamračenou tvář svýma nádhernýma, zářícíma očima.

„Ale abys to dokázal, musíš předat svůj trůn a korunu svému synovi a vydat se sám na cestu k mlžným obzorům až na samý konec Západního oceánu, kam nev kročila noha mužů tvé rasy od okamžiku, kdy se k zániku odsouzená Atlantida ponořila do blyštivých vln. Na tuto cestu se musíš vydat už tuto noc, a to tajně a nenápadně, aniž kdy znovu spatříš svou zemi. Zanecháš tady svoji korunu, říši a dopis o tom, že opouštíš trůn.“

Cesta do neznámých moří je dlouhá a tvrdá. Mezi tebou a tvým konečným cílem stojí mnohá nebezpečí a nástrahy, před nimiž tě nedokážou ochránit ani samotní bohové. Ale jen ty, jediný ze všech lidí, dokážeš po této cestě jít a pouze ty máš naději na vítězství. Jen tebe jediného čeká velký boj a velká sláva, neboť jen málo smrtelníků může zachránit celý svět!“

Po těchto slovech se věstec se na krále usmál.

„Mohu ti dát jen jediný dar. Měj ho s sebou po celou cestu, neboť v okamžiku největší nouze ti přinese spásu. Více ti však říci nemohu. Až ho budeš potřebovat, tvoje srdce ti samo řekne, jakým způsobem ho máš použít.“

Z věštcovy ruky se zvedl blyštivý hvězdný prach a pak něco zazvonilo u Conanových nohou. Sehnul se, a aniž se podíval, zvedl to.

„Ještě poslední rada,“ řekl Epemitreus, „čarodějní králové staré Atlantidy používali emblém Černého Krakena. Tento emblém je stále viditelný. Dej si na něj pozor! A nyní jdi, dítě Croma,“ pokračoval mudrc, „není příliš dobré, aby se smrtelníci příliš dlouho potulovali v těchto stinných říších, kam jsem povolal tvoji duši. Vrať se, Conane, do své tělesné schránky, nechť je s tebou požehnání nekonečných bohů světla, kteří ti posvítí na tvoji temnou a strašlivou cestu! Už nikdy nespatriš tvář Epemitrea – ani v tomto, ani v jiných světech, které přijdou, v nichž bude tvoje duše znovu zrozena a bude tam žít i nadále. Sbohem!“

Conan zalpal po dechu a okamžitě se probudil. Zjistil, že je natažený na hedvábné posteli, oděný v lehkém brnění a zbrocený potem. Takže to tedy přece jen byl sen! Víno s bylinou na spánek a jeho vlastní myšlenky způsobily, že měl tak strašlivé vize...

Pak se však podíval na věc, kterou pevně svíral v upocené dlani. Byl to talisman ve tvaru fénixe, vybroušený z ohromného jiskřícího diamantu. Okamžitě věděl, že to nebyl sen. O tři hodiny později, zatímco kolem věží paláce zuřila prudká letní bouře s blesky a lijákem, se malým tajným východem ve vnější zdi Tarantie vykradla obří postava v kroužkovém brnění, ohromném černém plášti a s tváří napůl skrytou za širokou černou kápí. Za ní šla další vysoká a mohutná postava, která vedla bujného hřebce. Na chvíli se zastavili a druhý muž vyzkoušel podbřišník a délku opratí.

„Zatraceně!“ zavrčel princ Conn mladým hlasem, „vždyť to není spravedlivé! Pokud má kterýkoli muž na světě právo na to, aby jel s tebou, pak to musím být já!“

Conan smutně potřásl hlavou a shodil pár kapek z okraje kapuce.

„Crom ví, synu, že kdybych mohl někoho vzít s sebou, byl bys to ty. Ale my nejsme dvojice dobrodruhů bez měďáků v kapse, abychom si mohli dělat, co se nám zlíbí. Nemůžeme mít moc a slávu bez odpovědnosti. Trvalo mi dlouhá léta, než jsem to pochopil, a věř mi, že to bylo nepříjemné zjištění. Ted' pojedu vstříc své smrti a ty zůstaneš tady a budeš vládnout této zemi tak spravedlivě, jak umíš. Tak si to bohové přejí.

Žádnému muži nikdy zcela nedůvěřuj. Nejvíce důvěřuj těm, kterým jsem důvěřoval já. Naslouchej jen desetině chvály, protože král přitahuje pochlebovače jako hovno mouchy. Všímej si spíš toho, co lidé dělají, než co říkají. Nikdy netrestej toho, kdo přinesl zlé zprávy, ani se nemrač na toho, kdo vyjadřuje nesouhlas, protože lidé by se pak neodvážili říct králi pravdu. Sbohem!“

Conan synovi silně stiskl ruku a pak se divoce a krátce objali. Potom Conn podržel koně a Conan se vyhoupl do sedla. Postava v plášti se na okamžik ohlédla k vysokým věžím zlaté Tarantie, hvězdného klenotu západu. Pak Conan krátce mávl rukou a pobídl koně. Vyrazil hustým lijákem a světly blesků po cestě k Argosu a k moři. Nejmocnější válečník světa vyjel za svým posledním a nejpodivnějším dobrodružstvím.

III. Číše a trojzubec

Vysoké trůny se kácejí, království se bortí a houstnoucí tma vše halí, ale jeden jede kupředu s beznadějným cílem.

Hledá neznámý svůj osud v temném rudém západu.

Cesta Amry

Kolem půlnoci začala bouře. Blesky ozařovaly husté mraky nad západním obzorem a brzy se zvedl vítr, který vyl jako smečka vlků a hnal s sebou hustý liják.

Uvnitř Číše a trojzubce, v přístavní krčmě Messantie v Argosu, bylo teplo, světlo a veselo. V kamenném krbu burácel oheň a plnil lokál s nízkým stropem oranžovým mihotavým světlem a příjemným teplem. Námořníci, rybáři a občasní pocestní, zastavení bouří, seděli na prkenných lavicích, pili argoské pivo nebo dražší zingaranské víno. Nad ohněm se na rožni otáčel býk a vzduch plnila vůně kořeněného masa.

Dveře se prudce otevřely a dovnitř zavanul čerstvý vítr. Muži se vylekaně otočili a ve dveřích spatřili ohromnou postavu. Byla od až po paty oděná do čer-

ného pláště. Z pláště stékaly pramínky vody a na zemi vytvářely loužičky. Z pod černé široké kápě bylo vidět nebezpečně modré oči v bronzové, ošlehané tváři a stříbro vousů. Cizinec vešel dovnitř, práskl za sebou dveřmi a začal ždímat promočený plášť.

Upocený krčmář s rudou tváří k němu přiskočil a ptal se ho, co si bude přát. Trhaně se ukláněl a otíral si ruce o zamaštěnou zástěru uvázanou kolem tlustého pupku.

„Horké svažené víno,“ zavrčel starší muž s divokýma očima a posadil se na lavici, která stála nejbliž k ohni, „a kus té pečeně, co se dělá na ohni. Ale až bude hotová! A rychle, chlape! Jsem promrzlý na kost, promočený na kůži a hladový jako vlk!“

Krčmář odfuněl, aby mohl hosta rychle obsloužit. Statný Argosan se světlými vlasy, už značně opilý vínem, šťouchl do svých kamarádů, postavil se před oheň, začal si ohřívat ruce a mírně se pohupovat vpřed a vzad. Byl mohutný a masitý, měl tlustý krk a ramena zápasníka. Malá prasečí modrá očka v jeho kulaté tváři měla výraz zvířecí vychytralosti a tupé hlouposti zároveň. Stál tam a s otevřenými, vlhkými ústy se šklebil na starého cizince, na jeho šedou hřívu a zjizvenou tvář. Conan si roztáhl plášť tak, aby ho oheň rychle vysušil a vůbec si ho nevšímal.

„Ale copak to tady máme, chlapi, he?“ zabručel rudolící opilý hlasem.

„Mně připadá jako zingaranský bukanýr, Strabo,“ řekl jeden z jeho kamarádů.

„Na bukanýra vypadá moc honosně,“ zavrčel Strabo a prohlížel si cizince od hlavy k patě. „A všimli jste si, jak přišel a hned si zabral nejlepší místo v Číši a trojzubci! Hej, ty šedovousý! Odtáhni své staré kosti někam dozadu a nehamouni teplo, které patří počestným Argosanům!“

Conan zvedl blýskající oči. Kdyby Strabo nevypil tolik vína a netoužil tolik po rvačce, možná by ten oheň v Conanových očích pronikl i do jeho tupé mysli. Takhle ho však ten oheň jen ještě více podráždil. V jeho očích se objevil rozzuřený pohled a jeho prasečí tvář zrudla.

„Mluvím s tebou, dědku!“ zavrčel a kopl Conana do holeně – ve ztichlé krčmě se náraz nohy o nohu podivně rozléhal. Strabo byl starý rváč, silný muž a chvastoun. Ostatní místní se pochechtávali a šťouchali do sebe. Těšili se na rvačku, kterou se Strabo snažil vyprovokovat.

Na druhém konci krčmy seděla tichá, kočičí postava, zahalená v tlustém černém plášti a s kápí přes tvář. Ta se teď naklonila dopředu a se zúženými očima sledovala vývoj situace.

Conan vyrazil jako útočící tygr. V jedné chvíli ještě seděl pod svým pláštěm, z něhož stoupala pára, ale v příštím okamžiku už byl v prudkém pohybu. Vyskočil, jednou rukou popadl Strabovo stehno, jakoby ho sevřel ve svěráku, druhou stiskl jeho hrdlo tak, až ho málem uškrtil. Pak ho s neuvěřitelnou silou zvedl do výšky a hodil jím přes krčmu. Strabovo tělo hlasitě narazilo do stěny a potom dopadlo na prkenou podlahu. Chvíli tam ležel a lapal po dechu.

„Takovej starej dědek?“ utrousil někdo z přihlížejících, „to není mož...“ Ale Strabo, s tváří ještě rudější než předtím, vyskočil na nohy, něco nesrozumitelného zařval a rozběhl se s rukama nataženými před sebou.

Conan mu šel mu naproti. Jeho pěst narazila do pupku útočníka jako ocelová koule. Ze Strabových plic unikl s prudkým zasyčením dech a jeho tvář zešedla. Předklonil se a v tom okamžiku narazila do jeho tváře druhá Conanova pěst tak hlasitě, až se přihlížející ušklíbli. Druhá rána mu prudce zaklonila hlavu a zvedla

ho nad zem. Když dopadl na podlahu, Conan ho odkopl do ohně.

Do vzduchu vylétly uhlíky, popel a černý kouř. Strabovi kamarádi kvičeli strachem a vyrazili mu na pomoc. Vytahovali začerněného, ožehlého a tukem pokapaného nebožáka z krbu. Profackovali ho, aby se probral, ale jeho hlava se jen bezvládně kymácela ze strany na stranu. Krev z rozbitého nosu mu tekla na bradu a barvila jeho košili. Conan si jich už nevšímal a oni s tichým klením odnesli svého kamaráda do jiné místnosti, aby se tam probral.

Napětí okamžitě polevilo. Dokonce se ozval obdivný pokřik, gratulace a chvála Conanových kvalit, neboť mnozí z přítomných už dlouho čekali, až toho rvavého hlupáka někdo konečně zkrotí. Conan se jen ušklíbl a věnoval se svému horkému vínu. Právě když se chtěl znovu napít, ozval se hromový řev.

„U Thorova kladiva a ohňů Baala, ve třiceti královstvích je jen jediný muž, který dokáže takhle vrhnout tlustíochem přes krčmu! Že by to byl opravdu on?“

Dav se rozestoupil jako voda před lodní přídí a ohromný muž s hustým rudým vousem se jím tlačil kupředu. Ve zlatem vyšívaném rudém kabátci a v klobouku s péry posazeném elegantně šikmo na lysé hlavě se ke Conanovi valil jako statný karmínový medvěd. Z uší mu visely zlaté náušnice. Kolem mohutného břicha měl trojitou šerpu ze skvělého hedvábí a za ní zastrčenou řadu blyštivých tesáků a železem pobitou palici, která by dokázala skolit vola. Na zlatém bandelíru na mohutné hrudi mu visela pochva s palašem a křivé nohy měl obuté do bot z jemné kordovánské kůže.

Conan se pozorně zahleděl do upocené rudé tváře s bystrými modrými očima pod rudým obočím a když uviděl široký úsměv v rudém vousu. Radostně vykřikl:

„Sigurd z Vanaheimu! Zdravím tě ty starý tlustý mroží! U šarlatových vnitřností pekelných – Sigurd Rudovousý!“ zařval a vstal, aby statného námořníka objal.

„Amra, Rudý lev!“ vykřikl Sigurd.

„Ticho! Dej si pozor na jazyk, ty starý sude velrybího sádla!“ zavrčel Conan. „Chci chvíli zůstat bezejmenný, mám pro to své důvody.“

„Á,“ řekl Sigurd a pokračoval tišeji, „u Badbiných prsů a Nergalových pařátů, probodni mi pupek, jestli moje staré námořnické srdce nepotěšilo, že tě zase vidím!“

Divoce se objali, jako dva rozzuření medvědi, pak se od sebe odtáhli a praštili se do ramen takovou silou, že by to menší muže povalilo.

„Sigurde, u Croma! Posad' se a popij se mnou, ty starý bradavičnatý keporkaku!“ řval Conan.

Druhý muž udýchaně dopadl na lavici naproti Cimmeřanovi. Shodil klobouk s péry, natáhl si nohy a hlasitě si ulevil.

„Krčmáři,“ zařval Conan, „ještě jeden pohár! A kde je ta zatracená pečeně?“

„U Mitrova zlatého meče a Wodunova mílového kopí, ty ses za těch třicet let ani trochu nezměnil!“ řekl rudovousý námořník, když poprvé srazili své číše. Pak si důkladně přihnul a mocně říhl.

„Nelži, ty starý darebáku,“ smál se Conan, „kdybych před třiceti lety dal někomu takovou ránu pěstí, zlomil bych mu čelist a asi i vaz,“ povzdechl si, „ale ten starý lovec Čas nás nakonec všechny stejně dostane. Ty ses taky změnil, Sigurde. Ten tlustý pupek tam vůbec nebyl, když jsme se viděli naposledy. Pamatuješ, jak nás zastihlo bezvětrí u Bezejmenného ostrova a my mohli jíst jen krysy a páchnoucí ryby z Manananova vlhkého lože?“

„Ano, ano,“ hihňal se ten druhý a otíral si z očí

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.